

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 139/2014-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. marca 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Jána Lubyho predbežne prerokoval sťažnosť P. K., zastúpeného advokátom JUDr. Jindřichom Stoszekom, Černyševského 26, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Obdo 57/2013 a jeho uznesením z 29. októbra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. februára 2014 doručená sťažnosť P. K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Jindřichom Stoszekom, Černyševského 26, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho

základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Obdo 57/2013 (ďalej len „napadnuté konanie“) a jeho uznesením z 29. októbra 2010 (ďalej len „napadnutým uznesením“).

Zo sťažnosti a z prílohy k nej priloženej vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou doručenou Okresnému súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) 22. októbra 2010 domáhal proti žalovanému vydania zmenkového platobného rozkazu. Okresný súd vydal zmenkový platobný rozkaz uznesením č. k. 9 Zm 20/2010-16 zo 17. decembra 2010 (ďalej len „zmenkový platobný rozkaz zo 17. decembra 2010“). Proti zmenkovému platobnému rozkazu zo 17. decembra 2010 podal žalovaný námietky, o ktorých okresný súd rozhodol tak, že tieto uznesením č. k. 17 CbZm 1/2011-64 z 2. júla 2012 (ďalej len „uznesenie okresného súdu z 2. júla 2012“) odmietol. Na základe žalovaným podaného odvolania proti uzneseniu okresného súdu z 2. júla 2012 Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 21 CoZm 5/2012-79 z 30. apríla 2013 (ďalej len „uznesenie krajského súdu z 30. apríla 2013“) citované uznesenie okresného súdu potvrdil. O dovolaní žalovaného proti uzneseniu krajského súdu z 30. apríla 2013 najvyšší súd rozhodol napadnutým uznesením tak, že ním zrušil uznesenie krajského súdu z 30. apríla 2013 a uznesenie okresného súdu z 2. júla 2012 a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta, že *„Najvyšší súd SR nepostupoval dôsledne v intenciách príslušných právnych noriem, keď o dovolaní žalovaného rozhodol dňa 29. 10. 2010 uznesením č. k. 3 Obdo 57/2013, teda ešte skôr ako OS Trnava vydal zmenkový platobný rozkaz č. k. 9 Zm/20/2010-16 z 17. 12. 2010 a tiež skôr ako OS Trnava rozhodol o námietkach žalovaného uznesením č. k. 17 CbZm/1/2011-64 zo dňa 02. 07. 2012. Sťažovateľ preto dospel k záveru, že vyššie uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR bolo vydané v rozpore so zákonom. Podľa názoru sťažovateľa Najvyšší súd SR svojím postupom porušil horeuvedené práva garantované Ústavou Slovenskej republiky, ako aj Dohovorom o ochrane základných ľudských práv a slobôd v dôsledku čoho bola sťažovateľovi odňatá*

možnosť konať pred súdom. Konaním Najvyššieho súdu SR boli porušené ustanovenia § 236 a nasledujúce O. S. P. O dovolaní rozhodol pred jeho podaním, bez splnenia zákonných dôvodov.“.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo P. K. na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Európskeho dohovoru a právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29. 10. 2010, sp. zn. 3 Obdo 57/2013 porušené bolo.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29. 10. 2010, sp. zn. 3 Obdo 57/2013 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. P. K. priznáva finančné zadosťučinenie v sume 3.000,- € (slovom tritisíc EUR), ktoré mu je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania v sume 331,15 €..“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v napadnutom konaní a jeho napadnutým uznesením. Základom argumentácie sťažovateľa je jeho tvrdenie, že najvyšší súd pri rozhodovaní o dovolaní žalovaného proti uzneseniu krajského súdu z 30. apríla 2013 nepostupoval v intenciách príslušných právnych noriem [§ 236 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“)], a to tým, že *„o dovolaní žalovaného rozhodol dňa 29. 10. 2010 uznesením č. k. 3 Obdo 57/2013, teda ešte skôr ako OS Trnava vydal zmenkový platobný rozkaz č. k. 9 Zm/20/2010-16*

z 17. 12. 2010 a tiež skôr ako OS Trnava rozhodol o námietkach žalovaného uznesením č. k. 17 CbZm/1/2011-64 zo dňa 02. 07. 2012.“.

Argumentácia sťažovateľa vychádza z tvrdenia, že najvyšší súd vydal napadnuté uznesenie 29. októbra 2010, teda ešte pred tým, ako okresný súd rozhodol o námietkach žalovaného proti zmenkovému platobnému rozkazu. K preukázaniu svojho tvrdenia sťažovateľ doručil napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, v ktorého záverečnej časti je uvedený ako dátum jeho vydania 29. október 2010.

Ústavný súd zistil, že spis vzťahujúci sa na konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 17 CbZm 1/2011 (v súčasnosti konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 9 CbZm 284/2013) bol najvyššiemu súdu doručený 16. septembra 2013 na rozhodnutie o dovolaní žalovaného proti uzneseniu krajského súdu z 30. apríla 2013 a následne bol vrátený okresnému súdu 28. novembra 2013.

Podľa § 164 OSP súd kedykoľvek aj bez návrhu opraví v rozsudku chyby v písaní a počítaní, ako aj iné zrejme nesprávnosti. O návrhu na opravu súd rozhodne do 30 dní od jeho podania. O oprave vydá opravné uznesenie, ktoré doručí účastníkom. Pritom môže odložiť vykonateľnosť rozsudku na čas, kým opravné uznesenie nenadobudne právoplatnosť.

V súlade s § 167 ods. 2 OSP ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

Podľa § 169 ods. 1 OSP v písomnom vyhotovení uznesenia sa uvedie, ktorý súd ho vydal, ďalej označenie účastníkov a veci, výrok, odôvodnenie, poučenie o odvolaní a deň a miesto vydania uznesenia.

Skutočnosť, že spis vzťahujúci sa na predmetné konanie okresného súdu bol predložený najvyššiemu súdu na rozhodnutie o dovolaní žalovaného proti zmenkovému platobnému rozkazu 16. septembra 2013, podľa názoru ústavného súdu zjavne signalizuje,

že pri písaní napadnutého uznesenia došlo zo strany najvyššieho súdu k zjavnej chybe spočívajúcej v uvedení nesprávneho dátumu vydania rozhodnutia.

Tento záver ústavného súdu možno zároveň podporiť argumentáciou, podľa ktorej najvyšší súd nemohol rozhodnúť o dovolaní žalovaného proti uzneseniu krajského súdu z 30. apríla 2013 skôr, ako bol okresným súdom vydaný zmenkový platobný rozkaz, ani skôr, ako okresný súd rozhodol o námietkach žalovaného proti zmenkovému platobnému rozkazu (najskôr teda mohol najvyšší súd rozhodnúť o dovolaní až 16. septembra 2013, pozn.). Zjavnú účelovosť argumentácie sťažovateľa preukazuje aj samotné napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, v ktorého odôvodnení sa okrem iného uvádza, že „*Okresný súd Trnava uznesením z 2. júla 2012, č. k. 17 CbZm/1/2011-64 odmietol námietky žalovaného podané proti zmenkovému platobnému rozkazu vydanému Okresným súdom Trnava dňa 17. 12. 2010 pod č. k. 9 Zm 20/2010-16.*“. Navyše, predmetom prieskumu v rámci dovolacieho konania bolo uznesenie krajského súdu vydané 30. apríla 2013, ktorým tento potvrdil uznesenie okresného súdu z 2. júla 2012. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu preto logicky nemohlo byť vydané v období pred uvedenými dátumami, čo zároveň potvrdzuje záver, že pri vydávaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu došlo k zjavnej chybe v písaní, ktorá môže byť na návrh účastníkov napadnutého konania alebo aj bez návrhu kedykoľvek opravená samotným najvyšším súdom.

Ústavný súd v nadväznosti na už uvedené poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej posudzuje spravodlivosť procesu ako celku (napr. m. m. II. ÚS 307/06), preto k vyhovaniu sťažnosti dochádza zásadne iba v prípadoch, ak dospeje k názoru, že namietané a relevantné procesné pochybenia zo strany príslušného orgánu verejnej moci umožňujú prijatie záveru, že proces ako celok bol nespravodlivý a vzhľadom na to aj jeho výsledok môže vyznievať ako nespravodlivý. Ústavný súd preto nepristupuje k vyhovaniu sťažnosti v prípadoch, keď zo strany orgánov verejnej moci síce k určitému pochybeniu došlo, avšak jeho intenzita a existujúca príčinná súvislosť medzi namietaným porušením ústavou garantovaného práva a jeho dôsledkami na spravodlivosť procesu ako celku nemala podstatný dosah (m. m. IV. ÚS 320/2011). V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že nie každé porušenie zákona zo strany orgánu verejnej moci má automaticky

za následok porušenie ústavou garantovaného základného práva, v danom prípade predovšetkým základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 104/2012, I. ÚS 9/2013, IV. ÚS 629/2012, II. ÚS 372/2012, II. ÚS 373/2012).

Berúc do úvahy vlastné zistenia a citovanú judikatúru, ústavný súd po predbežnom prerokovaní konštatuje, procesné pochybenie najvyššieho súdu pri písaní napadnutého uznesenia (zjavná chyba v uvedení dátumu vydania napadnutého uznesenia), ktoré je vyvoditeľné z námietok sťažovateľa a príslušného súdneho spisu, nedosahuje takú intenzitu, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne bolo možné vysloviť porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Na tomto základe ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. marca 2014